

Kdyby deník uměl mluvit...

Tak abych se představil: jsem deník jedné mladé slečny. Nežiji si u ní špatně, slečna mi vybrala útulný čtyřlůžák v šuplíku svého tříhvězdičkového stolu, který sdílím spolu s haldou papírů, nůžkami a jednou nepíšící propiskou. Ptáte se, jak jsem starý? Přibližně rok. To jsou u nás, deníků, taková zlatá střední léta. Mé majitelce je o 16 let víc a přijde mi, že právě prožívá ty nejlepší roky. Modrou propiskou mi sděluje své radosti a starosti, pojmy i dojmy, nebo jen vylíčí obyčejný průběh všedního dne. Ať tak či onak, ona tomu říká „soukromí“, což je hranice, za kterou pustí jen málokoho. Třeba své nejlepší kámošky, přítele nebo mě. My totiž dokážeme její tajemství perfektně udržet. Zajímá vás, jaká to jsou? Pozor, pozor, moje majitelka si soukromí váží, takže nebudu zacházet do větších podrobností.

Jsem deník, navíc oděný do pěkného obalu a, přiznejme si to, vypadám přitažlivě. Takže jistě chápete, že se tu a tam octnu v nepatřičných rukou. Třeba jednou mě moje majitelka měla s sebou ve škole. Tehdy mi svěřovala příběh jedné své spolužačky, kterou doma týrali. Zrovna zvonilo na přestávku a moje majitelka odběhla ze třídy. Učitelka sesbírala z lavic poslední sešity s úkoly a jednoduše si mě spletla se sešitem francouzských slovíček. A já zaujal bojovné postavení: „Cizí osoba a otevřít mě?“ Nepřicházelo v úvahu! Jenže nechápvavý mozek a šikovné ruce udělaly své – byl jsem otevřen. Když si učitelka dech beroucí příběh spolužačky přečetla, ihned začala jednat a od té doby je spolužačka v pořádku. Ještě štěstí, že se tenkrát učitelka dostala jen na mou první stránku! Jinak by se tedy něco dočetla...! Moje majitelka si mě s sebou vzala i o prázdninách na tábor. Byla zblázněná do jednoho instruktora, kterého znala už z dřívějšíka. Kromě táborových zážitků si zapisovala veškeré věci o něm. Ten večer mě zapomněla ve společenské místnosti. O hodinu později zaklepal na její dveře ON, a hádejte, koho držel v ruce... mě! Takže některá tajemství byla prozrazena. V prvním případě to bylo dobře a v tom druhém vlastně taky, protože teď může ten instruktor držet za ruku už i mou majitelku.

A dost, víc vám nepovím, protože každé soukromí by se mělo respektovat. Ohledně nás, deníků, věřím v lepší budoucnost. Doufám totiž, že vědci přijdou na lepší způsob našeho zabezpečení. A tak chci věřit, že úsloví „hrubá síla zvítězila“ se změní na to, že soukromí se nebude z nikoho páčit, protože každý bude mít své a bude respektovat soukromí těch druhých. Navíc myslím, že tohle není konec deníků v Čechách, právě naopak, tohle je jeho začátek.